

Amb la col·laboració de **Fundació AAA Cultura i Àfora/Focus**Llegiu l'entrevista completa a:
www.lavanguardia.com

Comença a parlar de música, sí, però la conversa pot dur a reflexionar sobre l'ús de la tecnologia, la literatura o la Sagrada Família i les coves prehistòriques. Joan Magrané (Reus, 1988) és un dels principals exponents de la nova música catalana, un compositor que ha estrenat a París o a Londres i que ara és el compositor resident de L'Auditori, amb un prestigi i una presència poc habitual venint des de la clàssica.

Magrané ho normalitza, se sent part d'una tradició que reivindica al seu primer llibre, la

recent *Antologia sentimental de la música catalana* amb la nova editorial Peu de Mosca, on reflecteix, en paraules de Raül Garrigasait al pròleg, "una mirada personal sobre una tradició rica i heterogènia": Morera, Blancafort, Garreta, Toldrà o Mompou, al costat de Gerhard o Guinjoan, fins a dedicar un espai a parlar dels seus companys de generació, entre els quals destaca Raquel García-Tomás, Núria Giménez Comas, Javier Quisllant García, Carlos de Castellarnau i Luis Codera Puzo.

Un petit llibre que pot esdevenir tota una guia iniciàtica.

Magrané es va iniciar en la

LA MEVA GENERACIÓ

“Qui més lligat estigui a les màquines més aviat acabarà perdut”

JOAN MAGRANÉ

Compositor

composició gràcies a Ramon Humet, fins que va passar a l'Esmuc i més tard al Conservatori de París, que li va obrir moltes portes ja de bon inici, quan l'Ensemble Intercontemporain li va estrenar una peça.

És tan clàssic que escriu les partitures a mà, sense que sigui "un punt melancòlic ni nostàlgic: és el futur. Qui més lligat estigui a les màquines més aviat acabarà perdut". I encara assegura que l'horroritza "la composició amb intel·ligència artificial, i és un camí que està desbotat. Però, tot i així, que cadascú que pensi ben bé el que vulgui".

/Francesc Bombí-Vilaseca

MANÉ ESPINOSA